

Те, що я пам'ятаю найкраще... те, про що мені досі сняться кошмари... було тоді, коли все тільки скінчилося.

Я пам'ятаю рев вітру, коли зайшла на терасу. Він із виттям та поривами дув з океану, видряпуючись скелею, перш ніж врзатися прямо в мене. Падаючи, я почувалася так, ніби мене штовхала назад у бік маєтку невидима й незворушна юрба.

До останнього місця, де мені б хотілося бути.

Зі стогоном я здійнялася на ноги й попрямувала терасою, слизькою від зливи. Ішов сильний дощ, кожна його крапля була настільки холодною, що відчувалася, мов укол голки. Дуже швидко я оговталася від заціпеніння, зненацька стала пильною та почала де-що помічати.

Свою нічну сорочку в червоних плямах.

Долоні, теплі й липкі від крові.

Ніж, який вони досі стискали.

Він був теж скривавлений, але його вже швидко обмивав холодний дощ.

Я далі пнулася вперед проти вітру, що штовхав назад, і тамувала подих від кожної гострої краплі дощу. Переді мною розлився океан, розбурханий і шалений від бурі, його хвилі билися об підніжжя скелі п'ятдесятма футами нижче. Лише низькі мармурові перила, що тягнулися вздовж всієї тераси, відділяли мене від темної морської безодні.

Діставшись перил, з мене вирвався шалений, химерний, придушений звук. Напівсміх, напівсхлип.

Життя, яке я мала якись кілька годин тому, вже зникло назавжди.

Як і мої батьки.

Проте в ту мить, спираючись на перила тераси, з ножем у руці, відчуваючи на обличчі пориви сильного вітру й крижаний дощ, що обливав мое просякнуте кров'ю тіло, я відчувала лише полегшення. Знала, що скоро звільнюся від усього.

Я озирнулася в бік маєтку. Усі вікна сяяли. Палали, мов свічки, що прикрашали мій кількаповерховий іменинний торт вісім місяців тому. Він був такий гарний. Елегантний. Всі наші гроші так і виблискували в ідеальних шибах.

Але я знала, що зовнішність буває оманливою.

І що навіть в'язниця здаватиметься милою, якщо правильно підсвітити.

Всередині кричала моя сестра. Крики жаху наростали й спадали, мов гул сирени. Такі крики чуєш тоді, коли сталося щось абсолютно моторошне.

А так і було.

Я глянула вниз на ніж, досі затиснутий в руці й вже чистий, мов скло. Я знала, що можу ще раз ним скорис-

татися. Відрізати собі ще торта. Завдати вирішально-
го удару.

Я не могла змусити себе це зробити. Натомість по-
жбурила ніж за перила й простежила, як він зник у хви-
лях, що билися об берег далеко внизу.

Поки моя сестра далі кричала, я попрямувала з те-
раси до гаража, щоб дістати мотузку.

Це мій спогад... і те, що мені снилося, коли я тебе
розбудила. Я настільки перелякалася, бо почувалася
так, немов усе відбувалося знову.

Але тебе найбільше цікавить не це, правда?

Ти хочеш знати, чи настільки я лиха, як усі кажуть.

Відповідь – ні.

І так.

ОДИН

Офіс розташовується на Мейн-стріт, затиснутий між са-
лоном краси та магазинною вітриною, що нині відчу-
вається пророчо. Коли я прийшла на першу робочу співбе-
сиду, за вітриною була туристична компанія з постерами
на вікні, що обіцяли свободу, втечу, сонячне небо. Під час
мого останнього візиту, коли мені повідомили про відсто-
ронення від роботи, там було порожньо й темно. Наразі,
шістьма місяцями пізніше, це студія аеробіки, і я поняття
не маю, що це може мені віщувати.

Містер Герлен очікує мене в офісі за столом у далекому
кутку кімнати, явно призначеної для роздрібної торгівлі.
Вільне від полиць, касових апаратів та викладок, це місце
завелике для офісу, де працює одна людина. Звук дверей,
що зачинилися за мною, неприродно голосно лунає у по-
рожньому просторі.

– Кіт, вітаю, – каже містер Герлен і звучить набагато
привітнішим, ніж тоді, коли ми бачилися востаннє. – Ду-
же радий тебе знову бачити.

— Навзаєм, — збрехала я. Ніколи не почувалася зручно в компанії містера Герлена. Худорлявий, високий, дещо схожий на яструба, він прекрасно зійшов би за керівника ритуального бюро. Що пасувало б, враховуючи те, що це наступна зупинка для більшості клієнтів його агентства.

«Герлен» — одне з небагатьох агентств у штаті Мен, що надає послуги з домашнього догляду та спеціалізується на довгостроковій опіці з постійним проживанням. На стінах розвішані плакати з усміхненими медсестрами, хоча, подібно до мене, більшість працівників агентства не можуть легально отримати цей статус.

— Тепер ти доглядальниця, — сказав мені містер Герлен тієї першої доленосної зустрічі. — Ти не наглядаєш, а *доглядаєш*.

Актуальний список доглядальників висить на дошці за столом Герлена: з нього видно, хто вільний, а хто наразі має пацієнта. Я теж колись була серед них, завжди зайнята, завжди доглядала за кимось. Пишалася цим. Щоразу, коли мене питали, чим заробляю на життя, я намагалася якомога краще зімітувати тон Герлена й відповідала: «Я доглядальниця». Звучало шляхетно, заслуговувало на захоплення. Люди дивилися на мене з більшою повагою, коли я це казала, й спонукали мене вважати, що я нарешті знайшла своє призначення. Я була розумною, але в жодному разі не хорошою студенткою, продерлася крізь роки старшої школи й після випуску не могла визначитися, що робити зі своїм життям.

— Ти добре ладнаєш з людьми, — сказала мені мати після того, як мене звільнили з відділу секретарів. — Можливо, тобі підійшло би бути медсестрою.

Але фах медсестри вимагав додаткового вишколу.

Тож я обрала наступний ліпший варіант.

Поки не припустилася помилки.

Нині я тут — тривожна, колюча та втомлена. Неймовірно втомлена.

— Як ти почувашся, Кіт? — питає містер Герлен. — Сподіваюся, тобі вдалося відновитись і набратися сил. Немає нічого кращого для духу, ніж радість відпочинку.

Я чесно не мала поняття, як відповідати. Чи почувуюся я відновленою після шести місяців безоплатного відсторонення? Чи додає сили, коли тебе змушують спати у власній дитячій кімнаті й ходити навшпиньках навколо мовчазного, жовчного батька, чие розчарування просочувало кожну нашу взаємодію? Чи сподобалося мені бути об'єктом розслідування поліції та Міністерства охорони здоров'я і соціальних служб США? Відповідь на все це — ні.

Але радше ніж зізнаватися у чомусь з того Герлену, я просто кажу:

— Так.

— Чудово, — відповів він. — Тепер, коли всі неприємності між нами позаду, настав час почати все з початку.

Я наїжачуюся. Неприємності. Ніби це все було просто дрібне непорозуміння. Правда в тім, що я провела в агентстві дванадцять років. Я пишалася своєю роботою. Мені добре вдавалося те, чим я займалася. Я *доглядала*. Але тільки-но щось пішло не так, Герлен негайно поставився до мене як до злочинки. Навіть попри зняття з мене звинувачень і дозвіл працювати знову, всі ці випробування залишили почуття люті й образи. Особливо на Герлена.

Я не планувала повертатися до агентства. Але пошуки нової роботи цілковито провалилися. Я заповнила десятки заявок на посади, які не хотіла, проте все одно почувалася

розчавленою щоразу, коли не отримувала дзвінка стосовно співбесіди. Обслуговування полиць у супермаркеті. Робота за аптечною касою. Готування бургерів у тому новому МакДональдсі з дитячим майданчиком біля траси. Наразі агентство «Герлен» було моїм єдиним варіантом. І хоч я терпіти не можу Герлена, не мати роботи я не люблю ще більше.

— У вас для мене є нове завдання? — питаю я, намагаючись прискорити розмову.

— Так, — відповідає містер Герлен. — Пацієнтка багато років тому пережила серію інсультів і потребує постійного догляду. У неї була медсестра на постійній основі, приватна, яка цілком несподівано поїхала геть.

— Постійний догляд. Це значить...

— Що тобі буде необхідно жити з нею, так.

Я киваю, щоби приховати власний подив. Я гадала, Герлен триматиме мене неподалік на першому завданні після повернення і дасть одну з тих робіт, яку агентство пропонує місцевим за знижкою — посидіти з літньою людиною з дев'ятої ранку до п'ятої вечора. Але це звучить як справжнє завдання.

— Житло і харчування, звісно, включені, — продовжує Герлен. — Але ти будеш на зв'язку всі двадцять чотири години на добу. Будь-яку перерву, яка тобі буде потрібна, треба погоджувати з пацієнткою. Чи ти зацікавлена?

Авжеж, я зацікавлена. Проте сотня різних питань утримує мене від того, аби відразу сказати «так». Я починаю з простого, але важливого.

— Коли почнеться робота?

— Негайно. Щодо того, скільки ти там пробудеш, що ж, якщо рівень роботи буде задовільний, то не бачу причин не залишатися там, доки ти вже не будеш потрібна.

Доки пацієнтка не помре, іншими словами. Жорстока реальність у роботі доглядальника в тому, що вона завжди тимчасова.

— Де вона мешкає? — питаю я, сподіваючись, що це віддалений район штату. Що далі, то краще.

— За містом, — відповів містер Герлен, руйнуючи ці надії. За секунду вони оживають, коли він додає: — На Бескидах.

Бескиди. Там жили тільки до смішного багаті люди, влаштувавшись у величезних будинках на вершині скелястих урвищ з краєвидом на океан. Я сиділа, стиснувши на колінах руки, уп'явшись нігтями в долоні. Це несподівано. Шанс одразу поміняти занедбане ранчо, де я виросла, на будинок на Бескидах? Все здавалося надто гарним для правди. І, певно, так і є. Ніхто так не звільняється з роботи, коли немає ніяких проблем.

— Чому попередня медсестра поїхала?

— Не маю уявлення, — каже Герлен. — Все, що мені розповіли — це про проблему з пошуками відповідної заміни.

— Чи пацієнтка... — я роблю паузу. Не можу сказати «складна», хоча це саме те слово, яке я найбільше хочу використати. — Потребує особливого догляду?

— Не думаю, що проблема в її стані, наскільки б делікатним він не був, — відповідає Герлен. — Трудність, відверто кажучи, у репутації пацієнтки.

Я посуваюся на стільці.

— Хто пацієнтка?

— Ленора Гоуп.

Я не чула це ім'я роками. Принаймні десятиліття. Може, два. Почувши його, я з подивом підвела погляд. Більш ніж із подивом, на правду. Я приголомшена. Емоція, стосовно